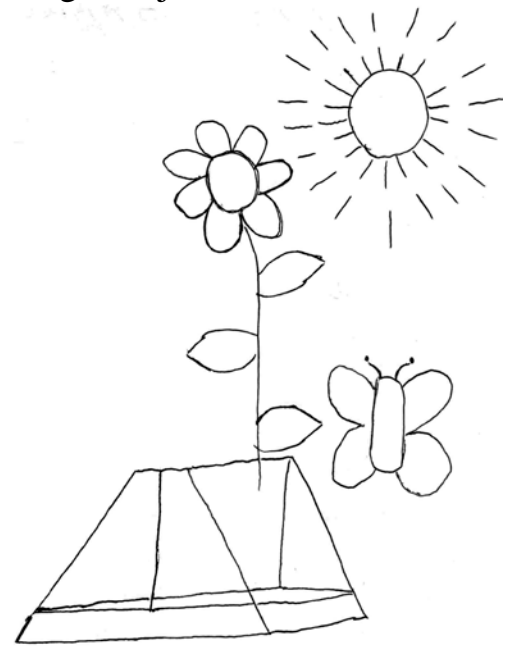

Kallid sõbrad,

Nii nagu talv, oli ka suvi väga ilus. Oli palju päikest ja 7 nädalat olid temperatuurid +30 C juures. Kui kuumalaine algas, sõitsime grupi inimestega Rootsi Delsbo suvefestivalile. See oli fantastiline reis ja me veetsime lõbusalt aega. Magasime campingus, käisime kirikulaevadega aerutamas, osalesime Camphill'i Olümpiamängudel ja kohtusime vanade ning uute sõpradega.

Nautisime suvesoojust, sest teadsime et see ei kesta igavesti. Ja tõesti, kui olime augustis puuetega inimeste suvelaagris Lõuna-Eestis, algas sügis suure vihmajuga, mis püüdis meie telkidesse tungida. Aga enne, kui see kõik juhtus, pidid paljud inimesed Pahklas magama väljas telkides, sest sees oli liiga palav. Ka lehmad pidid päeval sees olema, sest väljas oli liiga palav. Heinasaak oli väga hea ka tänu Saksa Dorfgemeinschaftsstiftungi poolt annetatud raha eest ostetud uuele heinapressile. Lehmad pidid heina sööma, sest karjamaad olid kuivad nagu kõrbed. Oli ka mitmeid mööduvaid äikesetorme, mis tõid natuke vihma. See polnud küll piisav, aga olime õnnelikud, et nad läksid ainult mööda, mitte ei teinud nii palju kahju kui mujal Eestis.

MAREK...

Korjasime 600 kg musti- ja punaseid sõstraid ja tegime need moosiks ning mahlaks. Kalju lõikas vilja – rukist, nisu, speltat, kaera ja otra. Tatar ainult õitses ja temast sai haljasmass. Peale äkilist kuumalainet maikuus oli meil äkki väga, väga palju sääski, kes kõik meie verd himustasid. Ja neid oli rohkem kui kunagi varem. Kui nad vähem agressiivseteks muutuma hakkasid, saabusid parmud, kes olid veel agressiivsemad ja peale seda tuli kärbeste invasioon. Tänu sellele, et päevad läksid jahedamaks, jätsid kärbsed meid rahule, ainult hiired tungivad nüüd majadesse ja otsivad soojust ning tantsivad pööningul, kui me magame. Õues on jäänud juba vaiksemaks. Rohutirtsud on oma jaanipäeva ajal muru sees alustatud laulud kõrgele puu otsa kolides juba peaaegu lõpetanud. See on just vastupidises suunas sellele, mida ma nägin, kuidas mõned lilled – nagu vägihein, käoking ja päevalilled – õitsesid ülevalt alla. Aga on ka teine põhjus, miks väljas on muutunud vaiksemaks. See oli Taevaminemispühal, kui suured veoautod ja teised masinad meie teele saabusid. Sellega lõppes aeg, mil sõitsime mööda kruusateed, nüüd saame seda teha mööda asfalti. Ainult ei tohi sõita liiga kiiresti, sest siis võib lõpetada tee ääres olevates kraavides...

Meil käisid mõned suvekülalised abiks – David tuli oma sõbranna Marieannik`iga, Gabi sõbrad tulid talle külla, aga aitasid ka meid. Elena tuli kaheks nädalaks, ja aitas meil kartuleid korjata. Arukülast käis kooliklass ja aitas aias kaevata. Ja paljud teised inimesed ja head sõbrad käisid külas.

Maikuus, kui Katrin ja Claudia oma palverännakult Santiagosse ja maailmalõppu tagasi jõudsid, lahkus Robert.

Augusti lõpus lahkusid meie vabatahtlikud Ulrike, Daan ja Katharina. Septembri alguses tulid Franziska ja Johannes Austriast meile aastaks appi. Ka Madli tuli. Juba aprillis saabus Gabi siia Saksamaalt praktikale. Ja tõi kaasa Kianga – oma koera, kes on juba hea sõber meie koerte ja inimestega.

Suur kauaoodatud töö sai tehtud – Guido värvis üle meie lauda.

Juulis toodi meile uued kanad. Kaks lugu neist on ka selles uudistelehes. Aga nüüd need kanad kasvavad ja meil on kiiresti vaja uut kanalad. Tegime hästi palju heina ja põhku, mis ei mahu enam kõik vanasse heinalakka ja nüüd vajame uut heinaküüni. Meie vanad ja kulunud traktorid ootavad ammu väljavahetamist. Tobiase maja ootab töötavat küttesüsteemi. Ja Helle maja, Männi maja ja Comeniuse maja ei tea, millal nad saavad üks kord remonditud. Me teeme ise mida suudame, aga see võtab palju aeg. Kui keegi tahab meid aidata annetuste või oma kätega, on ta teretunud. Soovime head saagikoristust, Miikaeli aega ja kaunist sügist!

Katarina

KÜÜNLA TÖÖKOJA TEATED

VARSTI TULEVAD JÕULUD!

KUI SOOVITE TELLIDA MEIE KÜÜNLAID VEEL VANA HINNAGA, SIIS TEHKE SEDA JUBA PRAEGU. JAANUARIS TULEB EESTIS RAHANA KASUTUSELE EURO., KA MEIE HINNAD MUUTUVAD JA KINDLASTI MITTE ODAVAMAKS. ME EI OLE NEID MUUTNUD JUBA 4 AASTA JOOKSUL.

(Välja arvatud mõned Eesti hinnad, mida me ümardasime üles ja alla eelmisel aastal.

Võite tellida puhtast mesilasvahast küünlaid meie tellimislehega, mida saate küsida minu käest või leiate selle meie kodulehelt www.pahkla.org Sealt leiate ka fotod meie küünaldest.

MEIL ON NÜÜD UUS KODULEHE AADRESS www.pahklack.org

(Vana aadress töötab veel sünkroonselt kuni järgmise aasta veebruarini.)

KIRIKUPÄEV

Koos väikese Katharinaga käisime Tallinnas kirikutes. Kõigepealt käisime Oleviste kirikus. Seal oli teenistus. Siis käisime Jaani kirikus, kus alguses õpetaja rääkis, pärast mängiti oreleid. Suurt ja väikest orelit. Me saime suurt orelit lähedalt vaadata. Pärast me jalutasime natuke linnas. Siis läksime Balti jaama ja sõitsime rongiga Kohilasse.

KRISTIINA

RAPLA ROTARY KLUBI DIGIKAAMERA

Oli 5. august, neljapäev, kell kolm, kui Tamme maja ette sõitis auto, kus istusid kolm meest Rapla Rotary Klubist, kes annetasid meile digikaamera ja fotoprinteri. Rotary klubi liige Aare Veskil oli see mõte, et meil võiks niisugust asja vaja olla. Meie arvasime ka niimoodi. Pärast pidulikult üleandmisel, kus osalesid ka Rotary Klubi president Avo Kull ja Aare Lenk, sõime veel kooke ja jõime kohvi ja mahla. Aare Veski näitas ka kuidas kaamera töötab.

Kohe hakkas Maarjo pildistama. Pildistas ka „Nädalise“ reporter. Urmas tegi palju pilte, kui järgmisel päeval tulid meile külla Norra tantsutüdrukud. Sünnipäevadel ja väljasõitudel tuleb kaamera nüüd alati kaasa ja keegi õpib pildistamise selgeks.

ME OLEME VÄGA TÄNULIKUD RAPLA ROTARY KLUBILE!

Daan näitas Katarinale, kuidas printer töötab ja loodame, et saame nüüd mõned ilusad pildid ise teha.

KATARINA, JEVGENI, MALLE

VILJANDI
MIMEK

REIS VILJANDISSE

Meiega sõitsid kaasa Claudia, Malle, Urmas ja Katrin minu endist lapsepõlvkodu vaatama. Meid võttis vastu hästi suur pere. Jõudsime 11.30 kohale. Siis pakuti meile kohvi ja kooke. Käisime veel pansionaadis ja Karulas. Pärast sõitsime Raplasse toidukaupa tooma.

Siis tulime tagasi. Selle päevaga olen rahul.

MAARJO

MUNAREIS LÄTTI

Mina käisin Lätis mune toomas. Otsisime Silvit taga. Silvi kaasa ei saanud tulla, tal hakkas üks lehm poegima. Meie palusime munareste kaasa. 1.juulil 2010 hakkasime sõitma Läti poole läbi Viljandi.. Autos oli aparaat, keda me kutsusime nimega Judith,

mis ütleb kuhu poole minna. Kaasa sõitsid Katrin Pedaste ja Katrin Kirsipuu. Me jõudsime Lätti kell 15.00. Pärast pakuti teed roosiõitega. Meile kingiti kaasa võid ja juustu ja näidati loomi. Seal lüpsavad kolm lehma. Nemad teevad ise vihikud. Aga meie ei jõudnud tagasi lüpsi ajaks. Jõudsime 19.30.

MAARJO

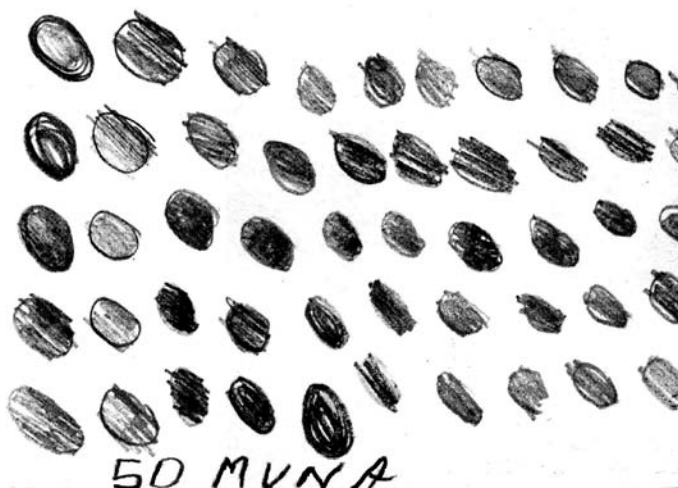
MINU ILUSAD TIBUPOJAKESED

Munad, mis toodi Lätist, viidi Pille tuttavate juurde, kellel on inkubaator. Ja 21 päeva pärast tulid tibud välja. 27 juulil tõi Pille tibud Pahklasse. Nad olid enne ühes karbis, kust nad kiiresti välja kasvasid. On igasuguseid erinevaid tibusid. Pruunid, mustad, hallid ja mõned on valged. Mõne sulestikud on kirjud. Inimestele meeldivad tibud. Siis osteti tibudele toitu ja keedeti neile muna. Nad olid kogu aeg seal ja piuksusid. Nüüd on nad juba õues. Nad kasvavad väga hästi, sest nad saavad nii palju süüa. Urmas annab nendele putru, jahu, terasid, vett ja mina korjan nendele rohtu.

Kui nad suureks saavad, on meil vaja uut kanaaeda, kuhu nad ka kõik ära mahuksid.

Teised kanad munesid terve suve jooksul nii palju. Iga päev vähemalt 30 muna. Väikesi tibusi viime me igal õhtul sisse ja suured tulevad ise sisse.

10.mail, Merikese sünnipäeval, toodi meile 4 pörsast. Ma mängisin nendega, nad mulle nii meeldisid. Nad olid nii armsad, nende ninad olid nii kui nõöbid. Nüüd on nad suureks kasvanud.

MALLE

PALVERÄNNAK SANTIAGOSSE JA MAAILMALÕPPU.

Sellest teekonnast võiks kirjutada terve raamatu, aga paraku on leheruum piiratud, nii et tuleb teha lühidalt.

Alustasime Claudiaga oma pikalt planeeritud reisi 26.märtsil kell 4.00 hommikul Pahklas, väljas miinuskraadid ja ümberringi suured lumehanged ning jõudsime lõunaks Hispaania sooja kevadesse. Marsruut Jaca (Aragoni tee) – Santiago de Compostella – Finnisterre (maailmalõpp) – 896 km. Aega 49 päeva ja liikumisvahendiks põhiliselt omaenda jalad (~800 km). Seljas seljakotid kogu eluks vajalikuga ja reisikepid, millega mängisime karjaseid meie iga-aastases Jõulunäidendis.

Santiagoosse Kristuse jüngrid apostel Jakobuse hauale on tehtud palverännakuid juba 9. saj alates. Ja aasta 2010 on veel eriline selle tõttu, et on püha aasta, kuna Jaakobipäev (25. juuli) sattus pühapäevale.

Maailmalõpus – Finnisterres on inimesed päikest kummardamas käinud juba iidsetest aegadest peale.

Tahtsime meiegi omal nahal kogeda ja läbi elada seda võlujõudu, mis inimesi ikka ja jälle on

kannustanud seda teekonda ette võtma.

Kodus said meie seiklustele kaasa elada terve Pahkla küla, perekonnad, sõbrad ja tuttavad, kuna saatsime tihti reportaaže ja postkaarte, mida meil tuhapilve kiuste ikka kohale õnnestus läkitada.

Teel olles märkad väga palju muutusi – muutuvad vajadused, muudad ümber oma harjumusi, muutud ise – mõistvamaks elu ja ümbritsevate inimeste kannatuste suhtes. Sinu vajadused lähenevad minimumini – sul on vaja vaid veidi toitu, ööseks katusealust ja kosutavat und, sooja vett ja tuult, mis sinu sokid hommikuks ära kuivataks. Maastik muutub, kuskilt eemalt paistab pisikene kirikutorn põllu seest välja kasvavat, mis kohale jõudes muutub väikeseks külaks või suureks linnaks.

Muutub aja tajumise viis, sest liigud umbes 4 km 1 tunnis. Sama hulga kilomeetrite läbimine (nt. Pahkla-Tallinn 35 km, autoga 40 min) võttis nüüd käies terve väsitava tööpäeva.

Igal õhtul kohale jõudes mõtled, et nüüd on lõpp, aga igal hommikul pakid uuesti oma seljakoti ja lähed jälle teele, järgides kollaseid nooli...

Siinkohal mõned väljavõtted sellelt teekonnalt Pahklasse

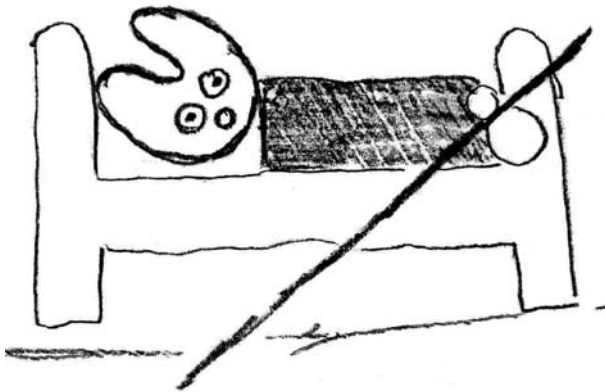
EUNATE

saadetud „reportaažidest“, mis räägivad iseenda eest:

Claudial läks saabas katki esimesel rännupäeval. Järgmisel päeval saime õnneks osta liimi ja ta liimis selle kuidagi kinni, aga saabas jäi sellest kohast väga kange ja tegi kõndimisel palju valu. Aga sandaale ei saanud ka kanda, sest vihma sadas. Mina väänasin oma jala välja teisel rännakupäeval ja ei saanud väga hästi käia. Õnneks kohtusime alati inimestega, kes meid aitasid. Sel päeval kohtusime oma ööbimispaigas Arreses Hispaania perekonnaga, kellega oli kaasas medvend. Temal oli kohe õige kreem olemas minu jala jaoks. Ja nii sai jalg jälle paari päevaga terveks. Paar päeva hiljem, kui jõudsime Sanguesasse, ostis Claudia endale uued saapad ja tema vanad saapad läksid prügikonteinerisse... Nüüd sai Claudia jälle palju paremini käia...

08.04.2010

Homme saab juba 2 nädalat, kui me oleme teel olnud. See tee ei ole väga kerge olnud. Igal õhtul peame leidma endale uue öömaja. Vahel on see väike ja väga armas ja vähe rahvast, aga need suured öömajad, kus magab umbes 100 inimest, on nagu „kanavabrikud“.

Albergue de
Peregrinos

nii kitsas ja vähe õhku ja kui keegi veel norskab... siis on väga raske magama jääda. Eile öösel me ei saanud Claudiaga peaaegu üldse magada, sest 2 meest meie kõrval voodites norskasid nii jubedalt... nrr...nzzz...nrnrnrnrnrnrnr... ja teised inimesed ka ei saanud magada. Täna kõndisime 27,6 km 8 tundi Logronost Najerani. See oli väga raske tee. Me kõnnime nüüd nagu 100-aastased haigete jalgadega vanamutid.

Täna magame ka „kanavabrikus“, kus on 95 voodit samas ruumis. Aga see „kanavarbrik“ siin on palju sõbralikum kui eile. Ja me oleme siin esimesed inimesed, kes on Eestist. Täna tegime endale ise süüa – makaronid ja tomatikaste ja salat koos

oliivide ja tuunikalaga. MMMMMM!

Homme alustame oma päeva hommikul kell 7.00, et jõuaks kiiresti kohale ja oleks aega pesu pesta ja kuivatada.

3.05.2010

Täna käisime Santiago katedraalis. Seal toimub iga päev kell 12.00 palveränduritele pühendatud missa. Seal loetakse ka ette eelmisel päeval saabunud palverändurite elukoha riigid ja kust nad rännakut alustasid. Terve katedraal oli inimesi täis, nii et istumiskohta oli raske leida. Ja see kõik oli väga ilus ja liigutav. Seal seistes ja kuulates ja kaasa lauldes, tunned peale neid pikki nädalaid eneseületamist, vintsutusi, külma ja kuuma, tuult, vihma, mägesid ja orgusid, magamata öid, valutavaid jalgu ja selgu, et oled kuhugi jõudnud, et oled millegagi hakkama saanud, mis alguses tundus nii kättesaamatu ☺☺ Aga et sellest päriselt osa saada, tuleb igapäev ise oma Camino läbi teha...

07.05.2010

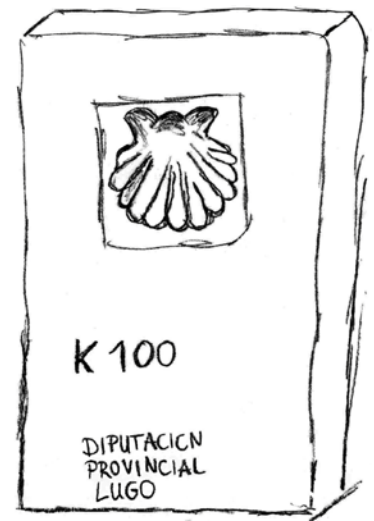
Pärast Santiagost lahkumist kõndisime 3 päevaga kokku 90 km Camino de Finisterral. Ootasime kannatamatult ookeani saabumist ja peale iga järjekordse mäe otsa jõudmist avastasime, et selle taga on ainult jälle järgmine mägi (kui seda mäge ees ei oleks). Meie teekond ei olnud väga kerge, sest ühest küljest olime oma caminoga lõpuni jõudnud ja tuli kõik oma jõuvarud ja motivatsioon kokku võtta.

Ja eile läks ilm äkki nii ilusaks ja päike paistis soojalt ning eile õhtul saabusimegi maailma lõppu ja siit edasi pole enam kuhugi minna. Just siin lõppebki maa otsa ja ainult suur ääretu sinine ookean laiub igal pool kuhu silm ulatub...

Seal oli ka teisi palverändureid tulnud vaatama, kuidas päike ookeani loojub. Ja siis me istusime seal kaljudel ja imetlesime seda kaunist looduse vaatemängu ja põletasime küünlaid. Ja siis põletasime ära oma vanad riided ja jätsime ookeani juurde asju minevikust, mida me ei taha enam „kanda“, et pöörduda tagasi „uute“ inimestena... ☺☺

Buen Camino!

Katrin ja Claudia

CAMPHILLY SUVEFESTIVAL ROOTSIS

Peale jaanipäeva, heinatöö ajal, 30 juunil, sõitsime Rootsi.

Alguses sõitsime laevaga Stockholmi. Siis ootasime bussi, mis viis meid Hudiksvallini, kust sõitsime linna liinibussiga Delsbosse. Staffansgardenis saime sooja õhtusööki. Siis näidati meile meie majakesed campingus järve ääres. Õhtul oli veel disko. Rootsi sõitsid: Merike, Malle, Urmas, Andres, mina (Jevgeni), Inge, Ulrike ja Katarina.

Järgmisel hommikul oli hästi ilus ilm ja meil toimus „Camphill Olympics“.

Oli koos palju inimesi erinevatest Camphilli küladest Norrast, Soomest, Rootsist, Venemaalt, Lätist, Taanist ja Eestist. Mängud olid järgmised: palli viskamine vanni ja kraanikaussi, kummikuviskamine, aja järgi kõndimine, klotside ladumine, 50 m. jooks,

Bingo, ja lõpuks oli köievedu. Meie saime 3. koha. Sõime hamburgereid. Õhtul oli jälle disko, aga enne õpetasime teistele eesti tantse ja laule ja teised õpetasid meile oma laule ja tantse.

Järgmisel päeval toimusid väljasõidud. Meie (Malle, Urmas, Andres ja Ulrike) käisime loomaaias, kus me nägime karumõmmisid. Nad mängisid seal. Hunte nägime ka ja põtru ja väikseid põdrapojakesi. Kitsi nägime ka. Meie (Jevgeni, Inge, Katarina ja Merike) sõitsime Dellenijärve äärde, kus me panime päästevestid selga ja siis üks mees tõmbas suure paadi välja ja me kõik aerutasime, olime umbes 15 inimest, igäühel oli aer käes. Jevgeni aerutas üksi, Inge, Merike ja Katarina aerutasid koos. Oli väga palav ilm. Peatusime ühel saarel puude varjus, kus toimus piknik. Pärast aerutasime tagasi. Kui tulime tagasi campingu juurde, olid teised juba ujumas käinud. Õhtul olid jälle esinemised ja disko.

Viimasel päeval käisime rootsi kirikus, kus toimus Delsbo Stämman (Simmann).

Lapsed mängisid viulit. Terve päeva veetsime Stämmannil, kus igas nurgas mängiti pilli. Inge tantsis ühe mehega Sotimaa tantse.

Õhtul oli pidulik söömine ja lõpetamine. Pakkisime ja tegime majad korda. Dušši alla saime ainult 1 minut minna, siis oli soe vesi otsas ja Katarina pidi jälle 1 krooni automaadi sisse panema. Hommikul vara tõusime üles, et bussi peale minna, mis viis meid Hudiksvallini, kust sõitsime sadamasse. Laeva peale saamiseks pidime mööduma Lottest ja fotograafist, kes tegi meist pilti. Kes tahtis pilti pärast endale saada, pidi maksma hästi palju raha.

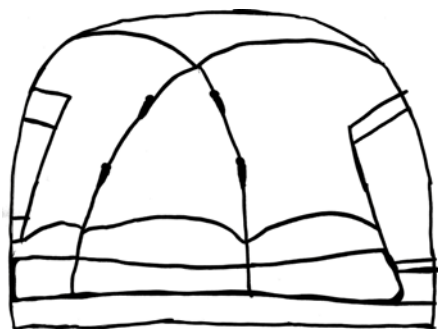
Laeval olid ka lätlased Rozkalnist. Meil oli hästi lõbus koos nendega. Piilupart käis ringi laeva peal, jälle koos fotograafiga.

Tallinnas tuli Katrin meile järgi. Hästi palav ilm oli.

Malle, Jevgeni, Katarina

SUVELAAGER PERIL

17. augustil, teisipäeva hommikul, sõitsime Põlva poole meie külabussiga. Bussijuht oli Daan. Kaasa läksid Katarina ja Merike, Marek, Inge, Kristiina, Jevgeni, mina ja Kersti Smid. Hommikul oli ilus ilm. Tegime peatuse Adaveres, läksime poodi ka. Põlvas peatusime jälle, nägime purskkaevu ja parte. Sõitsime edasi Rosma Waldorfkooli vaatama. Riina on seal õpetaja. Kohtusime hoopis Laiviga, kes kutsus meid külla.

MAGAMISTELK SLEEPING-TENT

Lõpuks jõudsime kohale Peri koolimaja juurde, kus me panime telgid püsti. Peale avamist toimus lõunasöök. Siis toimusid töökojad. Kristiina punus korvi. Jevgeni, Inge, Merike ja Marek joonistasid pilte. Mina tegin koos Kerstiga käevõru. Siis tuli õhtusöök ja pärast tuli disko koos Seelikuküttidega, mis kestis umbes neli tundi.

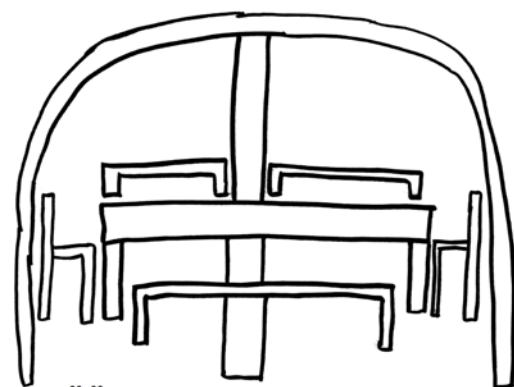
18. augustil, kolmapäeval, sõime hommikusöögi ära ja sõitsime Karilatsi talumuuseumisse. Seal andsime kontserdi. Teised mängisid näidendit, tantsisid või laulsid. Viimasena laulis üks tüdruk „taevas on sinine” ja sellega oli suvi läbi, vihma hakkas sadama. Taevaskojas saime märjaks, siis sõitsime tagasi laagrisse ja pausi ajal külastasime Ritsaartit ja Laivit. Nad pakkusid meile kuuma teed. Tagasi laagrisse tulles sõime grillvorste paduvihmas. Õhtul oli jälle disko. Metsavennad laulsid. Muusika oli liiga kõvasti, meie läksime vara magama. Jevgeni ja Mareki telgid olid märjad, nad magasid majas. Meie telgid olid korras.

19. augustil panime pärast hommikusööki asjad kokku. Siis toimus saalis lõpetamine. Igauks sai medali kaela ja kiituskirja kätte.

Tagasiteel käisime veel Maarja küla vaatamas. Huko näitas meile küla. Ta rääkis meile uuest Maarja küla poest Tartus, mida me käisime ka veel vaatamas, sest see oli meie tee ääres, Lõunakeskuses.

Mida ligemale me jõudsime Pahklale, seda ilusamaks ja soojemaks läks ilm. Lõpuks olime jälle kõik kuivad. Ainult telgid pidime veel kuivama panema.

Õhtul kohtusime terve külaga Tamme majas, kus toimus õhtusöök Ulrike lahkumispeo puhul.

SÖÖGITELK DINING-TENT

KERSTI KISLAR

Suvelaagris olid mängud: noolemäng, piltide joonistamine. Sadas palju vihma. Oli hea telgis magada, kui vihma sadas. Märjaks läks. Äikest oli ka metsa pool. Mina mängisin kitarri koos „Seelikuküttidega“. See, kes mängis akordionit, rääkis minuga juttu.

Lõpuks pakuti kringlit ja anti puust märgid ja kiituskirjad.

Ilus suvi oli päikese ja lilledega. Roosid õitsesid minu suvilas, kui puhkusel olin ema juures. Seal katsin lauda, tegin süüa, ema pesi nõusid, sain hästi süüa.

MAREK

KALLID SÕBRAD,

Ma tulin Pahklasse pimedal, külmal ja lumisel ööl märtsi lõpus ja kindlasti lahkun ka pimedal, külmal ja lumisel hommikul detsembris. Aga need päevad vahepeal on olnud päikeselised, heledad ja soojad. Seda eriti seetõttu, et siin on südamlikud, avatud ja lahked külaelanikud. Nendega koos elamine ja töötamine oli nii lõbus ja me õppisime üksteiselt palju.

Kui ma igatsesin vaikust, loodust ja puhkust, läksin ma Kianga`ga (kõikide lemmik) jalutuskäigule või istusin Männi maja taga ja nautisin õhtuti päikeseloojanguid.

Eelkõige on mul väga hea meel, et õppisin tundma nii palju toredaid inimesi, kes tegid ja teevad nende kuude jooksul Pahkla Camphilli Küla minu jaoks unustamatuks (eriline tänu Kathile, Robile, Daanile, Franzile, Jojole ja minu kullakesele Ulile!!!)

Nägemiseni,

Teie Gabi

MIDA MA TEEN PAHKLAS

1. Minu nimi on Maarjo Avloi, elasin enne Viljandis.
2. Ma korjasin marju juulis ja augustikuus.
3. Ma käin jalgrattaga sõitmas.
4. Teen ise süüa endale.
5. Koon sokke, salle, kindaid.
6. Rohin aiaspeenraid ja taimi.
7. Ladusin puid oma maja kuuri.
8. Koristan majas üleval ja all.
9. Käime väljasõitudel ja üritustel
10. Loen kukeaubitsat..

KIRI SAKSAMAALT

Eelmine kord, kui ma sügisel uudistelehes kirjutasin, olin ma just Pahklasse saabunud. Nüüd olen ma jälle tagasi Saksamaal. Minu vabatahtliku aasta Pahklas möödus nii kiiresti. See oli minu jaoks tore aasta: ma kohtusin Pahklas eriliste inimestega, õppisin nii palju uut enda kohta ja sain väga häid kogemusi. Mulle väga meeldis külas elada ja töötada. Ma ei jõudnud üldse igavust tunda, sest töö oli kogu aeg vaheldusrikas – aia- ja põllutöö, küünlatöökoda, laudatöö ja eelkõige lüpsmine meeldisid mulle väga!

Kui ma peaksin kirjeldama seda aastat ühe sõnaga, siis ütleksin – intensiivne! Külaelanikest sai nagu minu teine pere ja juba ma tunnen nendest puudust. Nende avatud ja lahke käitumine tegi mu olemise Pahklas juba algusest peale mõnusaks.

Oktoobris alustasin ma oma õpinguid eripedagoogika alal ja loodan, et võin tulla varsti taas Pahklasse külla.

ULRIKE

FRANZISKA

Minu nimi on Franziska. Ma tulen Austriast ja olen olnud siin alles ühe nädala. Enne seda kui ma siia tulin, käisin ma Steinerkoolis Insbruckis/Tirolis. See esimene nädal on olnud päris kurnav, sest siin on palju uusi nimesid ja palju uusi sõnu. Ma olen juba 2 päeva töötanud piimaköögis koos Merlega ja see oli väga väga huvitav. Ühel päeval korjas peaaegu kogu küla koos kartuleid ja see oli väga tore, ainult et mul siiani veel musklid valutavad. Pahkla ei ole just selline koht nagu ma ootasin. Võib-olla sellepärast, et ma olen enne näinud teisi Camphilli külasid ja niisiis oli minu peas olemas täiesti kindel pilt sellest, milline selline koht välja peab nägema. See ei tähenda muidugi seda, et mulle siin ei meeldiks. See lihtsalt erineb nendest kohtadest, mida ma tean. Ma olen väga uudishimulik eesootava aasta pärast, natuke kardan ma seda pimedat talveaega küll.

JOHANNES

Tere, minu nimi on Johannes ja ma olen 19 aastane. Ma tulen Austriast Tirolist, kus ma õppisin Waldorfkoolis. Peale 12 aastat erakoolis läksin ma edasi riigikooli, kus ma tegin ka oma lõpueksamid.

Minu sõbranna Franziska ja mina saabusime siia septembri alguses. Üks nädal on sellest nüüd möödas ja ma olen teinud juba palju erinevaid asju. Tutvusin kõigi inimestega siin külas, kolisin oma tuppa Tobiase majas, kus ma tutvusin perenaise Claudiaga, kes tundub olevat meeldiv inimene. Ta hoolitseb oma koduse maja eest koos 5 külaelanikuga. (Viimase külaelanikuga tutvun siis, kui ta tagasi saabub). Ma tõeliselt naudin koostööd koos külaelanikega ja loodan, et õpin neid rohkem tundma.

MEIE AADDRESS: Pahkla Camphilli Küla, Kohila pk.

**Rapla maakond
79742, Eesti/Estonia**

**TELEFONID: (372)48 34 430 – Helle maja
48 34 416 – Tobiase maja
48 97 535 – Tamme maja
48 34 419 – Männi maja
48 98 300 – Vikerkaare maja**

FAX: (372) 48 97 231

E-mail: pahklack@hotmail.ee

Koduleht internetis: www.pahklack.org

ANNETUSED:

- **AS SEB pank konto nr.10802003928005 Pahkla Camphilli Küla SA**
- **Spendenkonto in Deutschland: Katarina Seeherr Stadt+Kreissparkasse Pforzheim; IBAN DE 13666500850001716379 BIC PZHSDE66**
- **Spendenkonto: Freunde der Erziehungskunst Rudolf Steiners e.V. Spende für Pahkla Camphilli Küla Projekt: 6570 Postbank Stuttgart BLZ 600 100 70 Konto-Nr: 39800-704 IBAN: DE91 6001 0070 0039 8007 04 BIC (SWIFT): PBNKDEFF**